

Vinalopó) (xxxvi, 42.8).

Cascarrero, partida del terme de Cornudella de Valira (Alta Ribagorça).

Socascarro, NL aranès de Gausac (*E. T. C.* I, 151.16) amb l'article *So-* IPSUM aglutinat: exemples reunits en *PVArGc*, 68.

Compostos

Cascabous, possiblement es tracti d'una partida antiga de Sau (Osona): «castrum de Voltregano et domum de solarío et domum de *Cascabous* et quicquid habeo in sauo» a. 1247 (Testament de Bernat de Cabrera, CCandi, *Miscel.* II, 459), compost del verb *cascar* amb *bous*: indret pedregós que malmet la pota dels bous en lllaurar.

Cascalarre. *L'Spill de Castellbò* a. 1518 esmenta un *Guillem de Cascalarre* (fol. 116r).

Casquer, NP. *Miquel Casquer*, enviat per Barcelona a comprar forment a Perpinyà, a. 1571 (*RLRL* III, 404).

Casca. *El Cartulari de Poblet* a. 1191, p. 156, esmenta un *Arnaldi Casca*.

Càsquera, partida de Biar (Alcoià) (xxxvi, 6.8).

ETIM. I) *Cascall* pot venir del nom de la planta narcòtica ben coneguda a tot el país (*papaver somniferum*), nom que prové de l'àrab *bašbāš* (cf. *DECat* II, 610b55-611a15). II) Els altres, de *cascar* (< ll. vg. *QUASSICARE 'sacsejar, copejar, trontollar amb contusió'), amb el sentit documentat pel *DECat* de «terra mesclada amb pedra i altres detritus comparables» (II, 30 612a48-b10). D'aquest mateix verb del llatí vulgar deriven *cascària* 'excrements adherits al pèl del bestiar' (*DECat* II, 612b11-40), i creiem que possiblement també deriven d'aquest verb llatí els altres NLL emparentats que hem documentat. J. F. C.

Cascanar, V. vol. I, 93-94 *Cascarols*, V. *Clascar*

CASERES

Municipi de la Terra Alta, a la dreta del riu Agars.

PRON. MOD.: *kazéres* oït allí per Casac.

DOC. ANT. «Terminum de *Caselas* et de Buzot quae sunt de termino de Orta» a. 1153 (Morera. *Tarragona Cristiana* I, 430; *CoDoACA* IV, 209.21); *Caseras* a. 1291 (*BHGeogBARagón* I, 99); *Caseres* a. 1346 (*BABL* XI, 366); *Casseras* a. 1366 (*BHGeogBARagon* II, 45).

HMÒNIMS. *Roques de la Casera*, partida del terme de Castellàs (Alt Urgell) (xxxviii, 13.23).

Les Caseres, partida del te. d'Oveix (xxxvii, 139.5).

Es Caierats: «bosc dels *Escaierats*, baixant de Miramar a Valldemossa» (trad. de *Die Balearen* de l'Arxiduc Lluís Salvador, 88-89).

ETIM. Deriv. del català *Casa*, que alhora ho és del llatí *CASA* 'cabana, barraca' (cf. *DECat* II, 606a-24).

La forma antiga *Caselas*, documentada l'any 1153 sembla que ha de reflectir la pronunciació dels moris-

cos que confonien constantment *r* i *l*. Les dades més tardanes ja reflecteixen la pronunciació cristiana de *Caseres*.

El vivaç escriptor Josep M. Espinàs, fa un suggeriment intelligent a propòsit de Caseres: «*Caseres* segons Joan Coromines eren a Peníscola les cases fetes dins la vila per a alberg de tropes (*DECat* II, 606a2-3). Ve d'aquí el nom d'aquest poble? Potser és més raonable pensar que una *casera* també és un rusc d'abelles. A prop de Caseres hi ha una vila que es diu *Arnes*, que també significa rusc d'abelles» (*Viatge a la Terra Alta*, 106). Rusc d'abelles és també el significat que *caseres* té a Mallorca (on també significa una mena de cobert per als arbres; cf. *DECat* II, 606, 3-14). El suggeriment és brillant, però té en contra el fet que és estrany que en una mateixa comarca i a ben pocs quilòmetres de distància s'hagin donat dos noms diferents a una mateixa cosa. A favor d'aquest suggeriment es pot al·legar, però, que Caseres és un país de molta apicultura.

En Coromines suggereix que *caseres* podria ser alguna altra construcció relativa a les abelles, com ara designar els *abellars* (planell on hi ha un conjunt de ruscos; cf. *DECat* I, 9b-42 ss.), que és una idea encara més apropiada per a una concreció topogràfica. Aquesta explicació podria servir també per explicar el derivat en *-ats* que trobem a *Escaierats*. Aquest NL balear que recull l'Arxiduc és el resultat de l'aglutinació de l'article *es* amb mot *casera* pronunciat, a la mallorquina, *kæ̀rə* o *kæ̀yərə* (cf. *DECat* II, 606a4-14). J. F. C.

Les CASES DE PENA

Municipi del Rosselló, cantó de Ribesaltes, localitat a la vall mitjana de l'Agli, entre els massissos calcaris de la serra de Pena al Sud i la de Talteüll al Nord.

PRON. POP.: *kázaz də péna*, oït a Salses (1960), *kázaz də péna* a Baixàs (1960). S'anomena també *láz* *askázásas* (1960; LI, xxv, 157), *lās kázásas* a Salses (1960). Gentilici: *Escasassayres* segons Pere Vidal (*Guide Pyr. Or.*, 482).

DOC. ANT. *castellum quod d. Penna* 1011, 1043 (*BABL* I, 340), *castellum de Penna* 1020 (Salow, *Untsch. Lgd.-Rouss.*, 262-63), *castellum q. d. Pena* c. 1088 (Alart, *RLR* III, 282), *la Pobla de Pena* 1313 (Alart, *InvLC*, s. v. *pobla*), *loch de Pena* 1359 (*CoDoACA* XII, 126), *locus de Pena* 1385 (Alart, *Doc. géogr. hist.*, 520), *Pena* 1395 (id., 533). Mencions addicionals (Ponsich, *Top.*, 34): *castrum Penna* 1068-95, *castellum de Penna* 1091, *B. de Penna* 1173, *castrum sive rupes de Pena et locum in quo fuit villa quae dicebatur de Sancta Columba* 1263, *castrum de Pena* 1277, 1280, 1325, 1393, *Nostra Dona de Pena* 1386, *locus de Pena* 1424, *Pena* 1628, *Las Casasses* S. XVIII, *Las Casas* id., *Las Casas de Pena* 1772.

ETIM. *PINNA* 'merlet' i també 'ploma', des d'on va adquirir les accepcions de 'cim', 'roca, penya' per comparació de les roques ericades en la cresta d'una mun-